

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/175/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014201014
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014201014.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: Ing. K. H., bytom N., právne zastúpený: JUDr. Jozef Vármus, PhD., advokát, so sídlom Advokátska kancelária VARMUS s.r.o., Palárikova č. 83, Čadca, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-13/2014/OPK zo dňa 16. apríla 2014, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/125/2014-66 zo dňa 16. apríla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/125/2014-66 zo dňa 16. apríla 2015 p o t v r d z u j e.

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradit' žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 89,50 € v lehote 30 dní od prevzatia tohto rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu č: IBAN N., VS: XXX/XXXXX.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie žalovaného č. KM-OLVS-13/2014/OPK zo dňa 16. apríla 2014, v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, Personálnym rozkazom č. 44 zo dňa 27.02.2008 podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca bol Personálnym rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 44 prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon číslo 73/1998 Z.z.) zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Bolo nesporné, že v danom prípade sa jedná o v poradí tretie totožné rozhodnutie žalovaného, ktorým opakovanie potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Už v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 120/2008 zo dňa 06.10.2009, potvrdeným Najvyšším súdom Slovenskej republiky, bolo zrušené rozhodnutie žalovaného zo dňa 06.06.2008 s tým, aby žalovaný v novom konaní pri hodnotení dôkazov zadovážených vlastným šetrením nadriadeného,

ako aj v trestnom konaní, vychádzal z ich obsahu a na základe ich vyhodnotenia opätovne rozhodol.

Súdu nebolo zrejmé, prečo správny orgán na základe výpovedí svedkov dospel k záveru, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu § 192 ods. 1 písm. e) citovaného zákona, keď tieto výpovede nesvedčili v neprospech žalobcu. V nasledujúcom rozhodnutí zo dňa 22.02.2011 žalovaný dospel k rovnakému záveru ako v pôvodnom rozhodnutí s tým, že dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru nebolo jeho korupčné správanie, ale uprednostňovanie a zvýhodňovanie iných osôb pri vykonávaní evidenčných úkonov v rozpore s pokynmi nadriadeného žalobcu. O predmetnom rozhodnutí Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že žalobu zamietol. Prvostupňový rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/48/2011 zo dňa 30.05.2012 zmenil Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 22.02.2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný nekonal v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si nežadovávajú dostatok relevantných skutočností pre svoje rozhodnutie, náležite nezistil skutočný stav, keď neodstránil rozpory vo vykonaných dôkazoch. Povinnosťou správneho orgánu bolo úplne a presne zistiť skutočný stav veci, zistené skutočnosti uviesť v odôvodnení rozhodnutia spolu s uvedením relevantných dôvodov, ako aj to, akým spôsobom sa vysporiadal s existujúcimi rozpormi. Ak dospel k záveru, že zistené skutočnosti sú dôvodom prepustenia, mal svoj záver náležite odôvodniť.

Krajský súd v tomto konaní konštatoval, že nezistil žiadne skutočnosti tvoriace právny základ pre prijatý záver žalovaného. Poukázal na výpovede svedkov, z ktorých vyplýva, že nemali vedomosť o tom, že by na základe žiadosti žalobcu vykonávali úkony mimo poradia, prípadne, že by nejaké úkony mimo poradia boli vykonávané. Svedkovia nemali vedomosť o tom, že by žalobca mal výhody od vybavovaných stránok, prijímal úplatky. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nesmerovali ku konkrétnym okolnostiam zisteným v danom prípade. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal ani so záporným stanoviskom odborového orgánu k prepusteniu žalobcu zo služobného pomeru. Podľa názoru súdu, správny orgán sa neriadil právnym názorom súdov. Žalovanému v rozsudku uložil povinnosť odstrániť rozpory vo vykonaných dôkazoch a ustáliť skutkový stav, tento náležite vyhodnotiť a odôvodniť.

II.

Voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalovaný odvolanie, v ktorom uviedol, že tento vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe zo dňa 20.08.2014.

Poukázal na okolnosť, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Všetky zabezpečené dôkazy vyhodnotil žalovaný vo vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech žalobcu a na ich základe dospel nadriadený k záveru, že žalobca svojím konaním porušil služobnú prísahu i služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Nadriadeným žalobcu bolo vyhodnotené tvrdenie žalobcu, že od občanov v súvislosti s poskytnutím rady alebo informácie neprijal a nežiadal nijaké výhody, ako účelové. Žalovaný poukázal na záznamy telefonických rozhovorov z legálneho využitia ITP, ktoré spochybňujú tvrdenia svedkov a žalobcu.

Pôvodným dôvodom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru bolo zvýhodňovanie osôb pri vykonávaní evidenčných úkonov k motorovým vozidlám, ktoré žalobcovi poskytli rôzne výhody alebo služby. Po zrušení rozhodnutia zo dňa 06.06.2008 odvolací orgán opätovne vyhodnotil všetky zadované dôkazy a dospel k rovnakému záveru. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca porušil pokyn riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline zo dňa 16.03.2007, týkajúceho sa zákazu vykonávať a vybavovať prednostne evidenčné úkony na Okresných dopravných inšpektorátoch pre iné osoby bez predchádzajúceho súhlasu riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline v alebo jeho zástupcu. Porušenie tohto pokynu vyplynulo z výpovedí vypočutých osôb (p. N., N., S., I.), ktorí boli pri úkonoch zvýhodnení, a ktorí sa aj žalobcovi niečím odmenili. V poradí druhé rozhodnutie žalovaného bolo zrušené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa

23.10.2013 a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie.

Minister vnútra Slovenskej republiky opätovne posúdil intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu a rozklad žalobcu proti Personálnemu rozkazu č. 44 zo dňa 27.02.2008 opäť zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalovaný neakceptoval nepreukázanie dôvodu prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Poukázal na záznam vedený Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Čadci zo dňa 01.02.2008, z ktorého vyplýva, že K. N. pred vyšetrovateľom uviedol, že žalobcovi zvykne zavolať ohľadom rôznych zmien na vozidlách a tento mu povie, kedy má prísť v závislosti od počtu ľudí, prípadne mu povie, aby prišiel na druhý deň. Žalobca mal takýchto zmien urobiť asi 20, niekedy aj osobne. Pripustil, že ohliadky vozidiel boli vykonávané aj v ich firme, a to vždy prostredníctvom žalobcu. Následne žalobca zabezpečil vykonanie zmien v dokladoch. Obdobné konanie žalobcu potvrdil aj Y. N.. Podľa výpovede K. S., firma Promont dodala žalobcovi materiál na plot, ktorý mu nebol účtovaný, za čo žalobca vykonal obhliadku traktora a vydal nové osvedčenia o evidencii vozidiel, prideliť lepšie evidenčné číslo na motorové vozidlo pre syna. Uviedol, že keď chodí žalobcu otravovať s vybavovaním vecí, tak mu priniesol 10 litrov čučoriedok.

Žalovaný v závere svojho odvolania uviedol, že uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 10.10.2010 nesvedčí o tom, že sa skutok nestal, trestné stíhanie voči žalobcovi bolo zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Podmienkou pre prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona nie je jeho trestná činnosť.

Na základe uvedených dôvodov žiadal rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne.

III.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu, doručenom Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 12.10.2016 uviedol, že žalovaný v odvolaní opätovne uvádza tvrdenia ako v predchádzajúcich podaniach a odvoláva sa na dôkazy, s ktorými sa súdy už viackrát vysporiadali.

Podľa jeho názoru, súd dostatočne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Žalovaný v odvolaní neuviedol, v čom spočíva nahrádzanie činnosti správneho orgánu súdom a neuviedol žiadne konkrétne pochybenie súdu. Ako hlavný argument uviedol žalovaný prepis záznamu z použitia ITP, avšak nepoukázal na žiaden konkrétny záznam. Z podaného odvolania nie je teda zrejmé, vo vzťahu ku ktorým svedkom boli použité ITP a ani to, ktoré konkrétne záznamy majú žalobcu usvedčovať. Odvolanie žalobcu je príliš všeobecné, poukazujúce na dôkazy, s ktorými sa súd riadne vysporiadal.

V oboch rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými boli predchádzajúce rozhodnutia žalovaného v danej veci zrušené, uviedol súd svoj právny názor, ktorý je pre žalovaného záväzný, pričom je zrejmé, že žalovaný nepostupoval v súlade so zákonom a právnym názorom najvyššieho súdu sa neriadil. Žalovaný v správnom konaní nevykonal potrebné dôkazy tak, aby mohol vo veci zákonne rozhodnúť, čo bolo aj dôvodom zrušenia jeho rozhodnutia krajským súdom.

Na základe uvedeného, žiadal rozsudok prvostupňového súdu potvrdiť a priznať žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky bolo predmetom súdneho prieskumu v konaniach vedených Krajským súdom v Bratislave č. k. 3 S /120/2008, Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod č. k. 8Sžo/11/2010, opätovne Krajským súdom v Bratislave č. k. 2 S/48/2011, Najvyšším súdom Slovenskej republiky č. k. 8Sžo/50/2012 a Krajským súdom v Bratislave pod č. k. 1 S 125/2014, výsledkom ktorého bol rozsudok zo dňa 16.04.2015, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Podľa § 48 ods. 3 písm. g/ zákona č. 73/1998 Z. z. je policajt povinný v štátnej službe a aj mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie

potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1 vety prvej zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Žalovaný rozhodnutím č. KM-OLVS-13/2014/OPK zo dňa 16.04.2014 zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz č. 44 zo dňa 27.02. 2008, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru v stálej štátnej službe vo funkcii riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu v Čadci, Okresného riaditeľstva PZ v Čadci, služobného úradu Krajského riaditeľstva PZ v Žiline. Personálny rozkaz odôvodnil správny orgán prvého stupňa tým, že žalobca sa dopustil porušenia služobnej prísahy a služobných povinností, keď v máji 2007 prijal od konateľa spoločnosti Sakson P+V s.r.o. v sídle Stašov dve bagrové lyžice zeminy, ktorú mu priviezli a nefakturovali. Rovnako v tom mesiaci si požičal od konateľa uvedenej spoločnosti zvärací aparát, pričom za zapožičanie tohto prístroja mu spoločnosť opäť službu nefakturovala. Tieto služby prijal žalobca za to, že v roku 2007 viackrát uprednostnil pri evidenčných úkonoch ich firemné motorové vozidlá oznámením konkrétneho termínu spoločnosti, kedy sa má dostaviť k vybaveniu evidenčného úkonu konkrétneho motorového vozidla, aby nemusel čakať dlho v rade. Ďalej v mesiaci máj 2007 prijal žalobca od konateľa spoločnosti Promont s.r.o. kovové uholníky v celkovej dĺžke cca 30 metrov, ktoré neboli fakturované. Ako protislužbu poskytol žalobca uvedenej spoločnosti vybavenie požadovaných dokladov bez čakania. V lete 2007 prijal od starostu obce Klokoč presne nezistené množstvo čučoriedok, ktoré tento odniesol manželke žalobcu do miesta bydliska, za čo ho žalobca uprednostnil pri vybavovaní evidenčných zmien k motorovým vozidlám tejto obce, ako aj dokladu k jeho vlastnému prívesnému vozíku. Na jeseň 2007 prijal od V.M. 10 litrov čučoriedok za uprednostňovanie jeho priateľa Z.M. pri obhliadke jeho traktora, ktorú v súvislosti s prihlásením do evidencie osobne vykonal žalobca v mieste jeho trvalého bydliska, ako aj pri zaevidovaní tejto evidenčnej zmeny a vydaní nových tabuliek.

V predchádzajúcom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžo/50/2012 odvolací súd vyjadril svoj právny názor, z ktorého vyplýva, že: „Po oboznámení sa so spisovým materiálom obsahujúcim v súdnom spise, ako aj administratívnom spise, je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné poukázať aj na výpovede svedkov Bc. Z. Y., V. Y., Mgr. S. S., A. K., X. N., ktorí zhodne vypovedali, že nemajú vedomosť o tom, že by boli požiadaní riaditeľom ODI, aby vykonávali nejaké úkony mimo poradia a ani si nevšimli, že by nejaké úkony boli mimo poradia vykonávané. Realizovali úkony, ktoré boli zapísané v poradovníku a pri vybavovaní boli vždy prítomní držiteľia alebo oprávnené osoby. Taktiež nemali vedomosť, že by riaditeľ ODI mal nejaké výhody z vybavovaných stránok, ani neboli svedkom prijímania úplatku. Na uvedené nebol ani dôvod, nakoľko stránky boli vybavované priebežne. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že v upovedomení o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru správny orgán prvého stupňa zo dňa 31. januára 2008 uvádza, že konanie žalobcu malo spočívať v tom, že uprednostňoval fyzické a právnické osoby pri vybavovaní evidenčných úkonov na ODI v Čadci, pričom od týchto osôb prijímal drobné pozornosti (čučoriedky). Taktiež v personálnom rozkaze č. 44 zo dňa 27. februára 2008 je zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy odôvodnené tým, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným, keď ako riaditeľ ODI v Čadci

uprednostňoval a zvyhodňoval pri vykonávaní evidenčných úkonov k motorovým vozidlám osoby, ktoré mu za to poskytli rôzne výhody alebo služby. Avšak v preskúmanom rozhodnutí žalovaného č. SLV-PS-PK-165/2010 zo dňa 22. februára 2011 tento zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy vidí už len v skutočnosti, keď žalobca mal ako riaditeľ ODI OR PZ v Čadci uprednostňovať a zvyhodňovať pri vykonávaní evidenčných úkonov k motorovým vozidlám inej osoby, čím konal v rozpore s pokynom svojho nadriadeného. Teda žalovaný sa opomenul vysporiadať s tým, že žalobcovi v priebehu administratívneho konania kládol za vinu aj prijímanie rôznych výhod alebo služieb za uvádzané konanie. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu v danej veci postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že žalovaný v danom prípade nekonal v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si nezadovážil dostatok relevantných skutočností pre svoje rozhodnutie, náležite vo veci nezistil skutočný stav, keď neodstránil rozpory vo vykonaných dôkazoch. Povinnosťou správneho orgánu bolo úplne a presne zistiť skutočný stav veci a následne zistené skutočnosti uviesť v odôvodnení rozhodnutia spolu s uvedením relevantných dôvodov ako aj to, akým spôsobom sa vysporiadal s existujúcimi rozpormi. Pokiaľ dospel k záveru, že zistené skutočnosti sú dôvodom prepustenia v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, mal tento svoj záver náležite odôvodniť. Zákonná definícia dôvodu prepustenia podľa § 192 ods. § 1 písm. e/ vyžaduje kumulatívne naplnenie oboch domniek, a to, porušenie služobnej povinnosti alebo služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu administratívneho spisu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by boli právnym základom pre uvedený záver. Odôvodnenie správneho rozhodnutia musí smerovať ku konkrétnym okolnostiam zisteným v jednotlivom prípade. Nemožno za súladné s § 214 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. považovať odôvodnenie obsahujúce len všeobecné konštatácie, že služobná povinnosť bola porušená zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, bez vysporiadania sa so skutkovými okolnosťami konkrétneho prípadu. Je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že žalovaný sa rovnako žiadnym spôsobom nevysporiadal so stanoviskom odborového orgánu v zmysle § 225 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. Toto vyjadrenie nie je záväzná, ako správne žalovaný uviedol, čo však neznamená, že nemá vo vzťahu k predmetu konania žiadnu relevanciu. Žalovaný je povinný sa s jeho obsahom vysporiadať, a dôvodiť pre ktoré okolnosti nebolo resp. nemohlo byť toto stanovisko realizované. Ak by bol akceptovaný rýdzo formalistický prístup žalovaného, bolo by otáznave aký význam (okrem formálneho naplnenia znenia cit. zákona) by uvedené stanovisko malo. V súvislosti s uvedeným bude úlohou žalovaného v ďalšom konaní odstrániť rozpory vo vykonaných dôkazoch a následne ustáliť skutkový stav. Následne bude jeho povinnosťou tento náležite zistený skutkový stav vyhodnotiť, pričom bude vychádzať najmä z dôkazov získaných v konaní pred správnym orgánom, a ak v súvislosti so zistenými skutočnosťami dospeje k záveru, že porušenie povinnosti uvedenej v § 136 zákona č. 73/1998 Z. z. dosahuje intenzitu porušenia služobnej povinnosti a služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom, náležite tento záver odôvodní a rovnako uvedie aj dôvody, pre ktoré by ponechanie žalobcu by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Odvolací súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že v danej veci už raz rozhodol rozsudkom zo dňa 20. októbra 2010 sp. zn. 8Sžo/11/2010. V odôvodnení uvedeného rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil v zmysle § 250j ods. 6 OSP záväzný právny názor, podľa ktorého mal žalovaný v novom konaní vychádzať pri hodnotení dôkazov z obsahu dôkazov, ktoré boli zadovážené pri vlastnom šetrení nadriadeného, ako aj zadovážených v trestnom konaní a na základe takto vyhodnotených dôkazov opätovne rozhodnúť.“

Odvolací súd v súlade s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia zistil, že žalovaný sa opätovne riadne nevysporiadal za všetkými dôkaznými prostriedkami zaobstaranými v rámci konania, najmä s dôkaznými prostriedkami v prospech žalobcu a nevykonal vlastné šetrenie tak, ako to uviedol odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, čím zároveň porušil svoju povinnosť podľa § 250ja ods. 4 O.s.p.

Žalovaný svoje rozhodnutie opäť podložil výpoveďami K. N., Y. N., K. S., V.M.. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné opätovne poukázať na okolnosť, že ani výpovede uvedených svedkov jednoznačne nepotvrdili, že poskytli žalobcovi plnenie v súvislosti s poskytnutím výhod zo strany žalobcu pri evidencii motorových vozidiel. Zo strany žalovaného nebola venovaná náležitá pozornosť, či

skutočne boli uvedení svedkovia vybavení prednostne mimo poradia, čo je v rozpore s tvrdeniami pracovníkov na danom dopravnom inšpektoráte.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí opätovne zopakoval tie isté dôvody ako v predchádzajúcich rozhodnutiach, ktoré boli v rámci súdnych konaní zrušené a vrátené na nové prejednanie. Žalovaný teda dokazovanie nedoplnil žiadnymi novými dôkaznými prostriedkami, pričom opätovne neodstránil rozpory v dôkazných prostriedkoch, na základe svojej právnej úvahy neustálil skutkový stav tak, ako ho k tomu zaväzovalo právoplatné rozhodnutie súdu.

Za daného stavu nezostalo prvostupňovému súdu iné, ako žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a s prihliadnutím na okolnosti v danej veci aj prvostupňové rozhodnutie - Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 44 zo dňa 22.02.2011 zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení odvolacích námietok žalobcu, Najvyšší súd Slovenskej republiky s osvojením si argumentácie krajského súdu, postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/125/2014-66 zo dňa 16.04.2015 potvrdil ako vecne a právne správny.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého má úspešný žalobca právo na náhradu trov tohto konania. Žalobcovi vznikli v odvolacom konaní trovy vo výške 89,50 € pozostávajúce z jedného úkonu právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu vo výške 66 €, paušálnej náhrady vo výške 8,58 € a DPH vo výške 14,92 € vyúčtované žalobcom v jeho podaní zo dňa 07.10.2016 v súlade s ustanovením § 13a, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky číslo 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom k príslušnému obdobiu.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.